

Къщи за чудо и за приказъ!.. Все трѣбва да има повече отъ сто одаи. Колко ли пѣкъ е похарчено за него?!.. Съ малко не става туй! И въ Стамбулъ не вѣрвамъ да има такъвъ голѣмъ сарай! Ами пѣкъ вжтрѣ какво ли е наредено и изписано?!.. То — не питай!.. Трѣбва да бѣде, Иване, са д е мермеръ, алтънъ, коприна и огледала!..

Иванъ мръдна вѣжди и уста, но не отговори нищо, защото и самъ не знаеше какво.

Тѣкмо въ туй врѣме надъ черния покривъ на двореца се издигна по прѣта княжеското знаме и се гордо развѣ, сѣкашъ, нарочно, да го разгледа добръ бойковскиятъ прѣдставителъ. И наистина, той го разгледа мълчаливъ и прѣнесенъ.

Изъ кичеститѣ дървета изкочи роякъ гарги, заграчи крѣсливо, направи единъ кръгъ надъ двореца, пакъ се раздѣли на двѣ части, едната полетѣ надъ градската градина, а другата — къмъ Дондуковъ булевардъ.

Слѣдъ малко, нашитѣ пилыгрими кривнаха въ улица Александъръ I. Дѣдо Генко се пакъ вгледваше ту въ градската градина, прѣзъ желѣзнитѣ ѝ перила, ту — въ дълбокото праздно мѣсто, дѣто щѣше да се строи градското кметство, и ближната тукъ джамия, безъ минаре. Доближиха до Народната Банка. Отъ дѣдовото Генково наблюдателно око не избѣгна и поставената надъ фасадата ѝ алегорична група: Фортуната, метнала лѣва ръка върху рога на изобилието, и Меркуръ, съ своя жезлъ и фригийска шапка, — всички, разбира се, въ дѣдово Адамово облѣкло. Фортуната изгледваше, като че се страхува да не падне отъ височината, дѣто капризътъ на архитекта я бѣ закрѣпилъ. Една любопитна и вироглава гарга бѣше кацнала върху шапката на Меркурия и, сѣкашъ, наблюдаваше отъ високо, що се върши въ градината. Той се бѣще прѣобразилъ на войникъ отъ гвардията на руския царъ.

Дѣдо Генко се спрѣ и смаянъ впи очи въ групата.

— Гледай, гледай!.. За какво имъ сж пѣкъ толкова притрѣбвали тия голи хора, та сж ги окумили тамъ на върха?.. За хубость! Не сж прилични тия работи: